

[Statsministeren.]

er for produktionens og levestandardens højnelse, og det er for den rette sociale afvejning, vi i denne sal har sat *vore* kræfter ind.

Men hvad har det ærede kommunistiske medlem gjort?

Siden sin entré i denne sal har han under Moskvas skiftende paroler anvendt al sin kraft til en eneste ting, til at mistænkeliggøre dansk folkestyre, i særdeleshed fagbevægelsens lovligt valgte ledere og socialdemokratiets folk, for at hindre et roligt og fornuftigt reformarbejde. Som en vejrhane har han svinget og svajet og altid gjort en eneste ting: registreret de østlige vind.

Skulle han — som i 1945 — tale „folkefront og samling med socialdemokratiet“, gjorde han det. Fik han besked på at „misrekommandere og splitte“, gjorde han det.

Skulle han sige „folket i våben“, sagde han det. Skulle han sige „ikke en mand og ikke en øre til demokratiets forsvar“, sagde han det.

Skulle han, som i 1940, sige „England er skyld i krigen“, sagde han det. Skulle han — som efter 22. juni 1941 — sige „Nej, det er Hitler, der er skyld i krigen“, så sagde han det.

Skulle han sige „Tito er en genial socialist og en stor statsmand, der er et eksempel for alle andre“, sagde han det. Skulle han sige „Tito er en forræder, en Marshallbandit og dollarimperialist“, sagde han det.

Skulle han sige „Rajk er Ungarns store kommunist“, sagde han det — og dagen efter håner man ham og bifalder, når han klynges i galgen.

Jo, det ærede medlem hr. Aksel Larsen og hans fæller er virkelig de rette til at tale i dette ting til os om „afhængighed af udlandet“.

Jeg tror, det er ved at gå op for folk — også adskillige af dem, der tidligere lod sig lokke af hans „paroler“ —, at hele hans indenrigspolitiske linie jo er en appel til ansvarsløshed, til social desperation, og at hans agitation kun kan tages alvorligt af politisk tankeløse medborgere.

Hans svindende tilhængerskare er udtryk for en voksende forståelse for, at i jo højere grad splittelsen i arbejderbevægelsen overvindes og samlingen om socialdemokratiet fuldbyrdes, med desto større kraft kan socialdemokratiet sætte ind for de mål, der er i overensstemmelse med den brede arbejdende befolknings interesser. Det er bl. a. den bitre erkendelse heraf, der fører ham til

at give en så misvisende skildring af forholdene, som han gjorde i sin tale her i salen i fredags.

I den politiske diskussion forud for og efter rigsdagens indkaldelse har socialdemokratiets politiske modstandere søgt at fremkalde det indtryk, at regeringen for enhver pris ville have et folketingsvalg. Man har fortalt, at valgets udskrivning forlængst hemmeligt var bestemt i regeringen, ja, datoen skulle vi endog forlængst have fastsat. Efter valget i Norge for et stykke tid siden hed det sig, at vi var helt ustyrlige, for nu havde vi fået nyt mod og forlod os på, at det ville gå akkurat ligesådanne her. Vi skulle altså have glemte, at vi i Danmark i modsætning til Norge jo havde haft et valg siden 1945 og har registreret de politiske forskydninger, der er foregået siden da.

Jeg vil overfor alt dette, der er sagt i denne forbindelse, gerne sige: der har siden denne regerings tiltræden været flere situationer, hvor det ud fra partitaktiske overvejelser måske kunne synes gunstigt at tage et valg, gunstigt for regeringen. Når det ikke er sket, er grunden simpelthen den, at vi har følt det som vor pligt — uanset de ofte store modsætninger mellem partierne — at søge disse modsætninger udlignet og sag for sag at søge fundet et flertal for en løsning, som både medkontrahenterne og vi selv fandt forsvarlig. Denne fremgangsmåde har vi fulgt i den økonomiske og i den sociale lovgivning og også ved vor stillingtagen til nationale anliggender. Det er jo kendt, at modsætningerne f. eks. i det sydslesvigske spørgsmål har været stærke her i rigsdagen — og vistnok også indenfor enkelte partier.

At det hidtil har kunnet gå således, forudsatte naturligvis god vilje hos regeringen og god vilje hos oppositionen og fælles erkendelse af, at et forsvarligt resultat af de problemer, der foreligger til afgørelse, kunne nås uden vælgerafgørelse.

Selvfølgelig kan en mindretalsregering og bør en mindretalsregering ikke diktere rigsdagen sin vilje. Det ved enhver vi heller ikke har gjort. Den opposition, der — forøvrigt med urette — har gennemhånet os for, at vi blot „administrerer deres politik“, skal tænke sig om, før den vover at påstå dette. Men oppositionen skal heller ikke kunne stille regeringen overfor et diktat.

Der er i denne forhandling med rette peget på det forhold, at der ved sidste valg stod ca. 50 000 flere vælgerstemmer bag det antal mandater, socialdemokratiet og det radikale venstre repræsenterer, end bag venstres, de konservatives og retsforbundets